

Arrest

**nr. 201 317 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 28 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Surinaamse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 juli 1959.

1.2. De verzoekende partij dient op 3 mei 2017, als partner van een Nederlandse man, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald als "ander familielid" zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 24 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die de verzoevende partij op 30 oktober 2017 ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.05.2017 werd ingediend door:

Naam: [P.]

Voornamen: [L.R.]

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: Suriname

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.05.2017 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde [V.M.S.A.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...], op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie’.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- ongedateerde foto’s: echter, gezien er niet alleen niet kan nagegaan worden waar en wanneer deze foto’s genomen werden, maar ook dat louter foto’s enkel aantonen dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen, niet dat ze effectief een relatie hebben, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het bestaan van een relatie / van het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie.

- verklaring op eer vanwege derden: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, en er geen overige stukken ter staving van deze verklaringen werden voorgelegd, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het bestaan van een relatie / van het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie.

Louter de voorgelegde stukken zijn onvoldoende om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het bestaan van een relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Voor zover de voorgelegde stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs van het bestaan van een relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat ze geen afdoende bewijs vormen van het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden.

Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. De aangehaalde relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar middel uiteen als volgt:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

[...]

Dat evenwel uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat verzoekster thans reeds meer dan twee jaar een relatie onderhoudt met diens partner;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de voorgelegde stukken totaal verkeerdelijk interpreteert en derhalve foutieve conclusies heeft getrokken;

Dat verzoekster immers navolgende feitelijke gegevens, gestaafd door stukken voorlegde:

- Foto's verspreid over enkele jaren;

- Getuigenverklaringen van derden;

Dat uit betreffende bewijsstukken onomstotelijk blijkt dat verzoekster en haar partner een langdurige relatie met elkaar onderhouden;

Dat de foto's immers werden getrokken in verschillende seizoenen en jaartallen, hetgeen wordt bevestigd door de achtergronden van de foto's en verzoekster en haar partner in innige poses staan afgebeeld;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing bovendien alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is;

Dat de neergelegde stukken aantonen dat zij reeds langdurig een relatie hebben;

Dat verzoekster uiteraard niet van iedere dag van zijn verblijf een document of bewijsstuk kan voorleggen, wat evenmin, gelet op onredelijkheid, van verzoekster kan verwacht worden;

Dat verzoekster zich bovendien de terechte vraag stelt welke bewijsstukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie dan wel dienen te worden voorgelegd, indien zelfs de voorgelegde stukken niet worden aanvaard;

Hoe kan men dan immers verder nog bewijzen dat men elkaar heeft ontmoet en er een relatie bestaat, indien de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in dergelijke mate onredelijk optreedt?

Hoe is het alsdan nog mogelijk om aan te tonen dat U een relatie heeft?

Dat het critérium "dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen", door de redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal ondermijnd en uitgehold wordt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;”

2.2.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing

niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite. Hierbij gaat de gemachtigde van de staatssecretaris in op alle stukken die de verzoekende partij in het kader van haar verblijfsaanvraag heeft neergelegd om de voorgehouden duurzame relatie te staven, met name verschillende foto's en enkele verklaringen op eer van derden. Inzake de voorgelegde foto's stelt de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat deze ongedateerd zijn, dat niet kan worden nagegaan waar en wanneer deze zijn genomen en deze enkel aantonen dat de verzoekende partij en de referentiepersoon elkaar kennen, maar niet dat ze ook een relatie hebben. Wat de verklaringen op eer van derden betreft, stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat het gesolliciteerd karakter van dergelijke verklaringen niet kan worden uitgesloten en er geen overige stukken ter staving van deze verklaringen wordt voorgelegd. Op deze gronden oordeelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat de voorgelegde stukken niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een relatie, en al zeker niet van het duurzaam karakter van de voorgehouden relatie. Gelet op het voorgaande, concludeert de gemachtigde van de staatssecretaris dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Ook de tweede bestreden beslissing wordt gemotiveerd. Zo wordt er verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vast dat het legaal verblijf in België is verstreken. Verder motiveert hij, onder verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen of van enig probleem betreffende de gezondheid van de verzoekende partij. Hij duidt dat ook niet blijkt dat enig gezins- en familieleven zich verzet tegen het nemen van een verwijderingsbeslissing, nu dit bevel het logische gevolg is van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden en de aangehaalde relatie niet wordt aangetoond. Bovendien stelt hij dat het de betrokkenen ook vrij staat zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en de verzoekende partij een andere verblijfplaats kiest, en zij niet aantonen dat er hinderpalen zouden zijn om het voorgehouden gezinsleven elders dan in België voort te zetten.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motiveringen haar niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij beroept zich tevens op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;”.

Artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Uit deze bepalingen blijkt dat een vreemdeling in het kader van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in de hoedanigheid van partner, moet aantonen dat hij een relatie heeft met de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen en dat deze relatie een duurzaam karakter heeft.

In casu stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond een relatie te hebben met de Nederlandse referentiepersoon en dat er, indien een begin van bewijs van het bestaan van een relatie wordt aangetoond, de duurzaamheid van de relatie nog niet wordt aangetoond. De verzoekende partij betwist deze motieven. Zij stelt dat uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat zij reeds meer dan twee jaar een relatie onderhoudt met haar partner.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame partnerrelatie is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling over de bewijsstukken die moeten worden overgelegd, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

De verzoekende partij betwist niet dat de foto's en de verklaringen op eer zoals deze worden besproken in de eerste bestreden beslissing, de enige stukken zijn die zij heeft voorgelegd.

De verzoekende partij wijst erop dat de voorgelegde foto's werden genomen in verschillende seizoenen en jaartallen, hetgeen volgens haar wordt bevestigd door de achtergrond op de verschillende foto's. Zij stelt ook dat zij en haar partner *“in innige poses staan afgebeeld”*. Zij betoogt verder dat de foto's hadden moeten worden beoordeeld in combinatie met de voorgelegde verklaringen op eer.

De Raad stelt echter vast dat de foto's, zoals wordt gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing, ongedateerd zijn, waardoor er niet kan worden vastgesteld wanneer deze werden genomen en hoelang de verzoekende partij en de referentiepersoon elkaar kennen. De voorgelegde ongedateerde foto's laten niet toe met zekerheid vast te stellen dat deze in verschillende seizoenen zijn genomen, en al zeker niet dat deze in verschillende jaren zijn genomen. De verzoekende partij licht ook niet voldoende concreet toe uit welke details in de foto's dergelijke conclusies alsnog zouden kunnen of moeten worden getrokken. Bovendien komt het de Raad ook geenszins kennelijk onredelijk voor waar wordt geoordeeld dat de foto's waarop de betrokkenen samen staan afgebeeld, al dan niet in een omhelzing, nog niet kunnen volstaan als voldoende bewijs van een effectieve partnerrelatie. Het is zo niet ongebruikelijk om elkaar te omhelzen voor de foto, zonder dat er sprake is van een partnerrelatie. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de voorgelegde foto's foutief heeft geïnterpreteerd of op basis hiervan kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat deze geen afdoende bewijs vormen van een partnerrelatie, laat staan van een duurzame partnerrelatie. Tevens toont de verzoekende partij niet aan dat de voorgelegde stukken niet samen zijn beoordeeld. Er wordt immers het volgende gesteld: *“Louter de voorgelegde stukken zijn onvoldoende om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het bestaan van een relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Voor zover de voorgelegde stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs van het bestaan van een relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat ze geen afdoende*

bewijs vormen van het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie.” De verzoekende partij gaat niet verder in op deze motieven. Zij betwist ook niet dat het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer van derden niet kan worden uitgesloten. Het is geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat stukken die ofwel nog niet wijzen op een partnerrelatie, laat staan een duurzame partnerrelatie ofwel een gesolliciteerd karakter kunnen hebben, waar deze afkomstig zijn van mensen uit de directe sociale omgeving van de betrokkenen en waarvan dus de feitelijkheid en het waarheidsgehalte moeilijk zijn te achterhalen, niet kunnen volstaan als bewijs in rechte.

De verzoekende partij stelt nog dat het voor haar onduidelijk is welke bewijsmiddelen wel een relatie kunnen aantonen. De Raad herhaalt dat het bewijs vrij is en dat de verzoekende partij het bestaan van haar relatie dus kan aantonen met elk nuttig stuk. Met dit betoog kan de verzoekende partij niet de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing bewerkstelligen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat een relatie kan worden aangetoond bijvoorbeeld aan de hand van contact via briefwisseling of via elektronische berichten. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog dat zij in de onmogelijkheid wordt geplaatst om een relatie aan te tonen.

Waar de verzoekende partij bovendien stelt dat het criterium “*dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen*” wordt ondermijnd door de eerste bestreden beslissing, wijst de Raad er nog op dat dit criterium wordt bepaald in artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, doch dat de eerste bestreden beslissing niet in toepassing van dit artikel werd genomen. De eerste bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet. In de bijlage 19ter van 3 mei 2017, de aanvraag van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie, wordt ook duidelijk gesteld dat deze aanvraag wordt ingediend in toepassing van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet. In deze aanvraag worden tevens uitdrukkelijk de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet doorstreept, waardoor de verzoekende partij op de hoogte had moeten zijn dat zij geen aanvraag heeft ingediend op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, en zij dus ook geen bewijs moest voorleggen om aan te tonen dat zij aan de voorwaarden van dit wetsartikel voldeed. Er blijkt dan ook niet dat dit betoog dienstig is.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een onzorgvuldige voorbereiding wordt evenmin aannemelijk gemaakt. Er wordt evenmin aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet op voldoende wijze heeft aangetoond een duurzame relatie te hebben met haar partner overeenkomstig de artikelen 47/1, 1° en 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet,.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad op dat uit artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet volgt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel volgens de verzoekende partij is geschonden. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te kunnen spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door het nemen van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.2.4. Het middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS